

„VŠE, CO HLEDÁM VE FANTASY.“

—G. R. R. MARTIN

CASSANDRA CLARE

KRONIKY CASTELLANE KNIHA PRVNÍ

PRINCŮV ŠTÍT

PRINCŮV ŠTÍT

CASSANDRA CLARE

PRINCŮV ŠTÍT

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2023 by Cassandra Clare LLC
Jacket design and illustration © Jim Tierney
Translation © Pavel Kaas, 2024
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími, nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Princův štít

Z anglického originálu *Sword Catcher*, poprvé vydaného v roce 2023 nakladatelstvím Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York, přeložil Pavel Kaas
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2024
Editorka Aneta Křížková
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0833-1

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Věnováno Joshovi

Kdo vládne v Castellane, vládne celému světu.

– místní úsloví

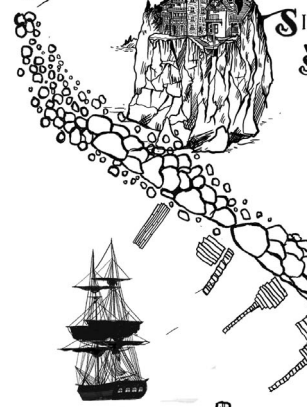
SIROČINEC
ŠARLATOVÉ NÁMĚSTÍ

ČERNÉ SÍDLO

DOUPĚ

La
by
rint

SAULT

DOBYČÍ TRH

TYNDARIS

RUTA MAGNA

RUTA

CHRAMOVÁ
CVRČÍ

ZPŮSOBUJÍCÍ ŽEN

ŘEKA

ULICE

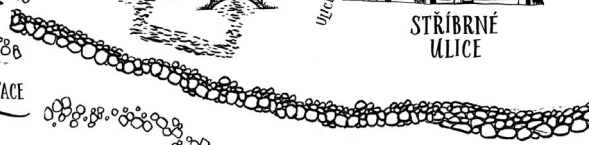
STRÍBRNÉ
ULICE

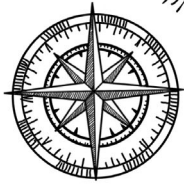
KRALOVSKÉ
POK

POSLEDNÍ ŠTACE

MARIVENT

PAHOŘEK BĀSNĪKŮ

CASTELLANE

STUDENTSKĀ
ČTVŘTĚ

AKADEMIE

RUTA JULY MAGNA

RUTA MAGNA

ŮZKÝ
PRŪSMYK

MAGNA

STRACHU

VALERIANSKĚ
NĀMĚSTĪ

JUSTIČKA

ULICE YULAN

Fontánová
čtvrť

RUTA TAUR

VELECHRAM

SEVERNĪ
BRĀNA

VELKÝ VRCH

PROLOG

Začalo to zločinem. Byl ukraden chlapec.

Nikdo z toho ale zločin nedělal. Muž, který měl na starosti celou akci, byl dokonce voják, velitel Šípové gardy pověřený ochranou krále státu Castellane, jenž měl dohlížet na dodržování králem stanovených zákonů.

Vůči zločincům choval nesmírnou zášť.

Jmenoval se Aristide Jolivet, a když zvedl ruku, aby rázně zaklepal na dveře sirotčince, velký hranatý ametyst na jeho levé ruce se zaleskl ve světle zapadajícího slunce. Do kamene byl vyryt řvoucí lev, symbol města.

Ticho. Jolivet se zamračil. Čekání nesnášel, a dlužno říci, že nechat ho čekat si dovolil málokdo. Ohlédl se za sebe, kde se úzká stezka vytesaná do skalního úbočí svažovala k moři. Vždycky si říkal, že tohle je hodně zvláštní místo pro sirotčinec. Útesy, které se tyčily nad severní zátokou Castellane, byly rozeklané, poseté jizvami jako obličej člověka, který přežil neštovice, a pokryté tenkou vrstvou sypké, štěrkovité suti. Tady nahoře bylo snadné ztratit půdu pod nohama a každý rok se to také několika lidem stalo. Končili v zelenavých mořských vlnách tam dole. Na břeh už se nikdo z nich nedostal – třebaže přežili pád, krokodýli číhající pod hladinou věděli, co znamená křik a šplouchání.

Přesto se Domovu sirotků Aigonových nějak dařilo zabránit sežrání většiny, ne-li všech, jejich svěřenců. Vzhledem k obvyklému osudu dětí bez rodičů v ulicích města to byly nadějně vyhlídky. Místo v tomto sirotčinci bylo vlastně terno.

Jolivet srahl čelo a znovu zaklepal. Zvuk se rozléhal, jako by se klepáním rozezněla samotná skála. Žulová fasáda sirotčince vystupovala ze stěny útesu, obehnaná jedinou šedozelenou stěnou. Sirotčinec nebyl na vrcholcích útesů postaven, byl spíše jejich součástí. Kdysi – ještě v dobách někdejšího Impéria – to byla jakási pevnost. Dokonce i dveře, na které klepal, nesly vybledlý nápis ve starobylém jazyce Magna Callatis. Jemu to nic neříkalo. Nikdy nechápal, proč by se měl učit jazyk, kterým už nikdo nemluví.

Dveře se otevřely dokořán. V očích ženy na prahu v modrobílém oblečení sester Aigonových při pohledu na Joliveta blesklo poznání. Okamžitě zobražitela. „Omlouvám se, že jste musel čekat, veliteli,“ řekla. „Nevěděla jsem, že se dnes vrátíte.“

Jolivet zdvořile sklonil hlavu. „Sestro Bonafilie,“ oslovil ji, „mohu vstoupit?“

Zaváhala, i když Jolivet nechápal důvod. Ta otázka byla pouhá formalita. Pokud chtěl do sirotčince vstoupit, nemohla mu v tom ona ani žádná jiná ze sester nijak zabránit.

„Myslela jsem,“ řekla, „že když jste tu už jednou byl a odešel s prázdnou, znamená to, že jste tu nenašel, co jste hledal.“

Podíval se na ni pozorněji. Sestra Bonafilie byla upravená drobná žena, kostnatá a s drsnými rukama. Její šaty byly prosté, mnohokrát vyprané a obnošené.

„Předtím jsem přišel, abych se podíval, co je tu k vidění,“ řekl. „Oznámil jsem svá zjištění v paláci a teď jsem podle pokynů zpět. Podle *králových* pokynů.“

Ještě chvíli váhala s rukou na zárubni. Slunce už začínalo zapadat: byla zima, provázená zde obvykle obdobím sucha. Mraky kupící se na obzoru se začaly barvit růžově a zlatě. Jolivet se znovu zamračil; doufal, že tady bude hotov před setměním.

Sestra Bonafilie zlehka přikývla. „Samozřejmě.“

Ustoupila a pustila Joliveta přes práh. Ocitl se v síni s žulovými zdmi a stropem zdobeným vybledlými dlaždicemi v zelené a zlaté – v barvách někdejšího Impéria, které je už tisíc let minulostí. Řádové sestry v obnošených plátěných šatech postávaly při zdi a jen zíraly. Kamenná podlaha byla léty sešlapaná a vlnila se jako hladina oceánu. Nahoru vedly kamenné schody, bezpochyby do dětských ložnic.

Několik dětí – všechno to byly dívky nanejvýš jedenácti- nebo dvanáctileté – sestoupilo po schodech. Zastavily se a vytřeštěnými očima pozorovaly Joliveta v nablýskané červeno-zlaté uniformě s ceremoniálním mečem u boku.

Dívky vyběhly zpět po schodech, ale nevydaly přitom ani hlásku, jako když myši prchají před upřeným pohledem kočky. Ve vyrovnanosti sestry Bonafilie se poprvé objevily trhlinky. „Omlouvám se,“ řekla, „ale děsíte děti.“

Jolivet se slabě pousmál. „Nemusím se tu vůbec zdržovat, pokud vyhovíte královým rozkazům.“

„A ty jsou?“

Kel a Cas si hráli v blátě na piráty. Hra, kterou si sami vymysleli, vyžadovala jen pár klacíků a několik drahocenných kuliček, které Kel vyhrál na starších chlapcích v kartách. Kel podváděl jako obvykle, ale ani tentokrát se nezdálo, že by to Casovi vadilo. Plně se soustředil na hru a prameny jeho tmavě plavých vlasů mu padaly do pihovaté tváře, zatímco podmračeně plánoval další manévry své lodi.

Před pár minutami je sestra Jenova vyhnala spolu s většinou ostatních chlapců z jejich ložnice na zahradu. Neřekla proč, jen je vyzvala, aby si tu hráli. Kel se na nic nevyptával. Obvykle by se jinak v tuto dobu hrbil u umyvadla a před večerí si drhnul obličej a ruce drsným mýdlem. „V čistém těle čistá duše,“ říkávala s oblibou

sestra Bonafilie. „Zdraví je bohatství a já přeji vám všem, abyste byli bohatí.“

Kel si odhrnul vlasy dozadu. Uvědomil si, že už je má dlouhé; zanedlouho si toho sestra Bonafilie všimne, chytne ho a za tlumeného mumlání ho ostříhá kuchyňskými nůžkami. Kelovi to nevadilo. Věděl, že k němu chová zvláštní náklonnost, protože se často snažila propašovat mu koláčky z kuchyně, a když ho přistihli, jak leze na skály nebezpečně se tyčící nad oceán, ani na něj moc nekřičela.

„Už se stmívá,“ řekl Cas a zamžoural na oblohu, která ztmavla do fialova. Kela zamrzelo, že odsud není vidět oceán. Pohled na moře byla ta jediná věc, která ho nikdy neomrzela. Snažil se to Casovi vysvětlit – jak se stále mění, každý den má jinou barvu, jak dokáže měnit světlo – ale Cas pokaždé jen dobromyslně pokrčil rameny. Nepotřeboval chápat, proč Kel dělal věci, které dělal. Kel byl jeho přítel a tím to pro něj končilo. „Proč myslíš, že nás sem vůbec vyhnali?“

Než stačil Kel odpovědět, objevily se dvě postavy vycházející právě z podloubí, které spojovalo obezděnou zahradu s hlavní pevností. (Kel tomu vždy říkal pevnost, ne sirotčinec. Bylo mnohem působivější žít v pevnosti než tam, kam vás pošlou, protože vás nikdo nechce.)

V jedné z těch postav poznali sestru Bonafilii. Ten druhý byl známý většině obyvatel Castellane. Vysoký muž v kabátě s mosaznými knoflíky se znakem dvou protilehlých šípů na prsou. Boty a chrániče předloktí měl pobité cvočky. Jezdil v čele Šípové gardy – elitního králova oddílu – když pochodovala městem o svátcích nebo při oslavách. Obyvatelé města mu říkali Orel ze skal a skutečně připomínal nějakého dravce. Byl vysoký a šlachovitý a jeho kostnatý obličej byl poznamenaný četnými jizvami, které světle kontrastovaly s jeho olivovou kůží.

Byl to legát Aristide Jolivet a tohle bylo podruhé, co ho Kel v sirotčinci viděl. Což bylo zvláštní. Pokud mu bylo známo, vojenští vůdci sirotčince tak často nenavštěvují. Ani ne před měsí-

cem si ale chlapci hráli na zahradě stejně jako dnes, když se Kel podíval směrem k pevnosti a uviděl stejný záblesk červené a zlaté.

Jolivet ho vždy fascinoval. Často proto figuroval jako padouch v jeho hrách s Casem – nejčastěji jako lovec pirátů a zlodějí, který, jakmile chytil nešťastného bukanýra, zavřel ho do věznice v Tully a mučením se z něj snažil získat informace. Ne že by Kel nebo Cas někdy podlehli; práskač bylo přece to nejhorší, čím by se mohli stát.

Každopádně tehdy Kel Joliveta okamžitě poznal a vyskočil na nohy. Než doběhl do pevnosti, Jolivet byl pryč, a když se zeptal sestry Bonafilie, jestli tam legát byl, vysmála se mu s doporučením, aby si přestal vymýšlet nesmysly.

Nyní se mezi chlapci v zahradě rozhostilo ticho. Jolivet stál nehybně s vypjatou hrudí, rozhlížel se vodově bledýma očima a jeho pohled bloudil od jednoho hochy ke druhému. Jako první ho zaujal Jacme, který právě strhával proužky kůry z kmene eukalyptu, pak desetiletý Bertran, nejstarší ze skupiny, až nakonec důstojníkův pohled sklouzl od Case na Kela.

Vypadalo to jako celá věčnost, než se do napjatého ticha konečně usmál. „Tenhle,“ řekl. „To je on.“

Kel a Cas si vyměnili nechápavý pohled. *On?* Naznačil Cas neslyšně rty, ale nebyl čas na diskuzi. Kelovu paži sevřela pevná ruka a zvedla ho na nohy.

„Musíš jít.“ Teprve teď si Kel uvědomil, že ho drží Bonafilie. „Nedělej problémy, Kele. Prosím.“

To Kela popudilo. Není přece žádný potíživista. Dobře, byla tu ta záležitost s výbušným práškem a Severní věží, a jednou přiměl Bertrana sejít po prkně ze zahradní zdi a ten idiot si přitom zlomil nohu. To by se ale mohlo stát i komukoliv jinému.

Přesto byla tvář sestry Bonafilie znepokojivě napjatá. Kel s povzdechem předal svoji kuličku Casovi. „Pohlídej mi ji, než se vrátím.“

Cas přikývl a okázale zastrčil skleněnou cetku do kapsy u vesty. Zjevně si myslel, že Kel nebude pryč déle než pár minut. Kel si

myslel totéž – i když mu to všechno začínalo být divné. Na tom, jak spěšně ho sestra Bonafilie vlekla zahradou, mu něco nesedělo. Jeho nejistota ještě vzrostla, když došli k legátovi. Důstojník se k němu sklonil a pozorně si Kela prohlížel, jako by hledal odpověď na nějakou záhadu. Dokonce vzal Kela za bradu, aby si ho prohlédl důkladněji – od černých vlnitých vlasů přes modré oči až po vzpurně vystrčenou bradu.

Zamračil se. „Ten chlapec je špinavý.“

„Hrál si v blátě,“ odvětila sestra Bonafilie. Kela už kolikrát napadlo, jak může dospělé bavit vyměňovat si postřehy o věcech, které jsou zřejmé na první pohled. „To on dělá často. Nevadí mu se umazat.“

Kel pocítil první osten znepokojení. Není o nic špinavější než kterýkoli z ostatních chlapců; proč se na něj tedy sestra Bonafilie dívá a mluví tak zvláštně? Držel však jazyk za zuby, když odcházeli ze zahrady. Legát pochodoval vpředu a Bonafilie za ním spěšně vedla Kela starou pevností. Tlumeně si přitom mumlala: *Aigone, ty, který obklopuješ zemi vodami, který vládneš nad rychle plujícími loděmi, dopřej své služebníci bezpečí jejího svěřence.*

Ona se modlí, uvědomil si Kel, a znepokojení v jeho nitru zesílilo.

Když došli do vstupní síně, s překvapením si všiml, že hlavní dveře jsou otevřené. Skrze ně viděl jako v obrazovém rámu slunce, jak rychle klesá do oceánu. Nebe dosud horce žhnulo nad vodními spoustami barvy cínu. Na obzoru viděl z moře vystupovat věže Tyndaris, jež měly v zapadajícím slunci barvu jiskrného vína.

Ten pohled ho zaujal natolik, že Kel na chvíli přestal vnímat čas. To se mu občas stávalo, když se díval na něco krásného. Když se vrátil do skutečnosti, zjistil, že stojí před rozeklanými skalami u sirotčince mezi Bonafilí a Jolivetem, jehož červeno-zlatá uniforma zářila jako to zapadající slunce.

Byl tam i kůň. Kel na něj zděšeně zíral. Koně už samozřejmě z dálky viděl, ale takhle zblízka ještě nikdy. Vypadal obrovský, jako

by se vypínal snad až k nebi, a ohrnoval pysky nad mohutnými bílými zuby. Byl černý jako noc a koulel právě tak černýma očima.

„Tak vidíš,“ řekl legát, který Kelovo mlčení pochopil jako obdiv. „Vsadil bych se, žeš ještě nikdy na koni nejel, co? Bude se ti to líbit.“

Kel jeho názor rozhodně nesdílel. Přistihl se, že mu ani nevádí, když si ho sestra Bonafilie k sobě přivinula, jako by byl dítě. (Kel se za dítě rozhodně nepovažoval. Děti byly něco jiného, bezstarostné a nesamostatné. To si sirotci nemohli dovolit.)

„Musíte mi slíbit, že s ním bude dobře zacházeno,“ vyrazila ze sebe náhle sestra Bonafilie tónem, který používala jen zřídka a při němž sirotci propukali v pláč. „Je ještě příliš mladý na práci v paláci...“ Napřímila se. „Je to dítě Aigonovo a je pod boží ochranou, legáte. Pamatujte na to.“

Jolivet vycenil zuby ve vlčím úsměvu. „Bude s ním zacházeno, jako by patřil do rodiny, sestro,“ řekl a natáhl se po Kelovi.

Kel se zhluboka nadechl. Uměl se prát. Věděl, kam škrábnout nebo kopnout. Už už napřáhoval nohu, aby zuřivě nakopl legáta do holeně, když zahlédl výraz ve tváři sestry Bonafilie. Zpočátku ani nemohl uvěřit sdělení, které četl v jejích očích, ale zračilo se to tam stejně jasně, jako by si prohlížel plachetnici na obzoru.

Nevzpouzej se. Nekřič. Nech se odvést.

Kel se odevzdaně nechal zvednout. Mrtvá váha. Nezdálo se však, že by to legáta Joliveta nějak trápilo, když Kela vysazoval na hřbet monstrózního koně. Jak se s ním svět obrátil vzhůru nohama, zvedl se Kelovi žaludek; když se znovu narovnal, seděl přímo v sedle a před pádem ho z každé strany chránila šlachovitá paže, jak se Jolivet vyhoupl za něj a rukama sevřel otěže. „Drž se pevně,“ řekl. „Jedeme do paláce za králem.“

Možná mu to oznamoval jako veselé dobrodružství, ale Kel to nepoznal a bylo mu to jedno. Rychle se naklonil přes bok koně a začal prudce dávit.

Jejich odjezd ze sirotčince byl rychlejší, než by se dalo očekávat. Jolivet si pro sebe cosi temně mumlal – Kelovy zvrátky mu potřísnily i boty – ale Kel se cítil příliš mizerně, než aby se o to staral. Natřásání na koňském hřbetě mu nedělalo dobře a pokaždé, když kůň pohnul hlavou, byl si Kel jistý, že má v plánu ho kousnout. Setrval proto ve stavu nejvyšší bdělosti, zatímco sjížděli po útesech ke Klíči, silnici, jež vedla podél doků, kolem nichž se leskly temné vody přístavu.

Kel byl přesvědčen, že ke koni, na němž sedí, si nemůže nikdy vytvořit sebemenší náklonnost. Když však vjeli do města, musel uznat, že pohled z koňského hřbetu je skutečně působivý. K davům, které se tlačily v ulicích města, už mnohokrát *vzhlížel*, ale nyní se na ně poprvé podíval *shora*. Všichni – pestře odění bohatí kupečtí synkové, hostinští a přístavní dělníci, kteří se plahočili domů z práce, námořníci z Hanzy i Zipanga, obchodníci z Marakandu a Geumjoseonu – dělali Jolivetovi uctivě místo.

Vlastně to bylo docela vzrušující. Když zabočili na široký bulvár Ruta Magna, který se táhl od ústí přístavu do Úzkého průsmyku protínajícího hory, jež oddělovaly Castellane od sousedního království Sarthe, Kel už seděl docela rovně. Málem už by zapomněl, že se mu kdy dělalo špatně, a jeho vzrušení vzrostlo, když se blížili k Velkému vrchu, který se tyčil nad městem.

Přístavní město obklopovaly útesy a kopce a Castellane se choulilo na dně údolí jako ježek, který se zdráhá vystrčit nos z bezpečí svého doupěte. Nebylo to ale město, které by se snažilo zůstat skryté. Rozprostíralo se – a jak se rozprostíralo – od moře na západě až po Úzký průsmyk, přelidněné, hlučné, špinavé a rušné a kypící životem.

Jako většina obyvatel Castellane žil i Kel svůj život ve stínu Velkého vrchu, ale nikdy neočekával, že na něj vkročí, natož aby se dostal na vrchol, kde stál palác Marivent. Vrch – ve skutečnosti řada nízkých vápencových vrcholků pokrytých spleť borové kleče a levandule – byl místem, kde žila šlechta, její rozlehlá sídla zabírala

jeho svahy. *Bohatí jsou nahoře, chudí dole*, slyšel kdysi Kel říkat sestru Bonafilii. Nebyla to metafora. Čím jste byli bohatší, tím větší byl váš dům a tím blíže k paláci, který zaujímal nejvyšší bod ve městě.

Šlechtici si dopřávali nejrůznější radovánky a hlahol jejich hýření se za noci často nesl až dolů do města. Lidé na sebe v ulicích mrkali a pronášeli poznámky jako třeba: „Vypadá to, jako by lord Montfaucon začal znovu pít,“ nebo „takže lady Alleynová se zbavila svého třetího manžela, co?“ Když jste bohatí, všichni se o vás s gustem zajímají, i když vás ve skutečnosti vůbec neznají.

Uhnuli z Ruta Magna a jeli potměnými ulicemi města, dokud nedorazili na úpatí vrchu. Kolem cesty se to tu jen hemžilo palácovými strážemi v červených uniformách, jejichž úkolem bylo zabránit nežádoucím osobám v přístupu na vrch. Jolivet držel Kela pevně v sedle, když projížděli mezi hlídkami, a chlapci neušlo, jak strážní pozvedají pochodně, aby si ho důkladněji prohlédli. Nejspíš byli zvědaví, co to Šíповá garda chytila za mladičkého zločince a proč se s ním vláčí do Mariventu. Většinu delikventů bez ohledu na věk čekala krátká jízda na popraviště v Tully.

Jeden ze strážců se uklonil tak okázale, že by se to dalo vykládat jako ironie. „Král vás očekává.“

Jolivet jen zabručel. Kel začínal nabývat dojmu, že toho moc nenamluví.

Cesta k paláci se vinula strmě vzhůru do svahu obrostlého levandulí, šalvějí a vonnou trávou, jež v létě zbarvila horu do sytě zelené. Když dorazili na vrchol, mohutný kůň hlasitě funěl. Kel se podíval dolů a uviděl město Castellane, jak se pod nimi rozprostírá – srpek přístavu, osvětlené lodě v kotvišti jako rozházené zápalky. Kanály Chrámové čtvrti. Úhledné linie Stříbrných ulic. Bílá kupole Tully, záře hodin na vrcholu Větrné věže, jež se tyčila nad největším městským náměstím. Zdí obehnané ghetto sault, kde žili Aškarové. Ruta Magna protínající město jako jizva po souboji.

Nejspíš zíral s ústy dokořán, protože s ním Jolivet zatřásl. Projížděli právě severní bránou paláce, kudy sem vstupovali hosté.

Vlajky na stožárech nad branou oznamovaly, kteří cizí hodnostáři jsou právě na návštěvě. Teď zrovna se tam ve sláném mořském větru třepotal modrý prapor Sarthe s bílým orlem.

Zblízka Kel viděl, že bílé palácové zdi nejsou hladké, nýbrž hrubé, a třpytí se vystupujícími krystaly. Pro obratného a odhodlaného chlapce by neměl být problém na takovou zeď vylézt. Hrubá stěna znamenala oporu pro nohy a chyty pro ruce. V lezení po skalách v přístavu býval Kel vždycky dobrý. Kdysi snil o tom, že se jednoho dne přidá k Pavoukům – kapsářům z Doupěte, o nichž se říkalo, že dokážou vyšplhat na jakoukoli zeď bez ohledu na to, jak hladká je.

Jolivet s ním znovu zatřásl. „Narovnej se, Kelliane Sarene,“ řekl. „Čeká tě setkání s královskou rodinou.“

„Co?“

Jolivet se uchechtl. „Slyšels dobře. Král a královna Castellane tě milostivě očekávají.“

Kel si nebyl jistý, jakou reakci od něj Jolivet očekává. Možná vzrušení? Místo toho se Kel okamžitě schoukl jako zaskočený brouk. Jolivet ho trhnutím rázně narovnal, když s hlučným klapotem vjeli na obrovské čtvercové nádvoří.

Kel jen rozmazaně vnímal klenuté palisády, za nimiž se tyčil palác. Všude se to hemžilo palácovými strážemi v červeno-zlatých uniformách určenými k ochraně samotného paláce. Strážníci drželi v rukou pochodně z vonných dřev, které vydávaly vonný kouř a k obloze vysílaly snopy zářivých jisker. Sluhové se znakem lva na prsou tuniky pobíhali sem a tam s podnosy vína, ovoce a čokolády; jiní nosili květiny a aranžmá z pavích per svázaných zlatým provázkem.

Kel slyšel zevnitř paláce smích a šum živého hovoru. Do nádvoří se otevřely velké dvoukřídlé bronzové dveře – snad aby dovnitř mohl vlahý večerní vzduch. Vysoký muž, který se z nich vynořil a přimhouřenýma očima pozoroval Kela a jeho únosce, na sobě žádnou uniformu neměl.

Jolivet stáhl Kela ze sedla dolů jako pouliční prodavač, když vyhazuje pytel cibule z vozíku. Postavil Kela na nohy a položil chlapci na ramena své velké ruce. Když se na něj zadíval, na okamžik jako by zrozpačitel. „Chápeš, o co tady jde, uličníku? Jsi tady, abys sloužil králi Castellane.“

Kel se rozkašlal. Od zvracení ho stále ještě škrábalo v krku. „Ne,“ vypravil pak ze sebe.

„Co ne?“

Král byl v Castellane téměř mýtickou bytostí. Na rozdíl od královny opouštěl palác jen zřídka, a když už to udělal, pak jen při slavnostních příležitostech, jako byl rituál zasnub s mořem nebo každoroční projev na oslavu nezávislosti na Valeriánském náměstí. Kel si ho v duchu maloval jako toho zlatého, vzpínajícího se lva na vlajce Castellane. Rozhodně si ho nepředstavoval jako někoho, kdo se chce bavit s osiřelými spratky bůhvíodkud.

„Ne, děkuji,“ vzpomněl si Kel na způsoby, které se mu snažila vštěpovat sestra Bonafilie. „Raději bych s králem nemluvil. Raději bych se vrátil domů.“

Jolivet pozvedl oči k nebi. „Bohové na nebesích, to je prostáček.“
„Aristide?“

Byl to jemný hlas. Jemné hlasy byly jako měkké ruce: patřily k ušlechtilým lidem, k těm, kteří nemuseli křičet, aby je ostatní poslouchali. Kel vzhlédl a ve dveřích spatřil muže: vysokého, hubeného a vousatého, s hustými šedými vlasy a orlími rysy. Vysedlé lícní kosti ostře vystupovaly nad propadlými tvářemi.

Kel náhle pochopil, proč ten muž není v livreji ani v uniformě. Měl na sobě jednoduchý šedý plášť a tuniku, obvyklý úbor Aškarů. Na krku mu visel stříbrný medailon na řetízku s jemně rytým vzorem číslic a písmen.

Kel si nebyl úplně jistý, co znamená být Aškar, ale věděl, že nejsou jako ostatní. Do jisté míry ovládali magii, ačkoliv většina magie po Rozštěpení ze světa vymizela, a byli proslulí schopnostmi svých lékařů.

Protože neuznávali Aigona ani ostatní bohy, podle zákona museli žít za branami saultu. Po západu slunce jim nebylo dovoleno volně se pohybovat po Castellane – což muselo znamenat, že tento muž je jedinou výjimkou z tohoto pravidla, totiž královým rádcem. Kel si jen mlhavě vybavoval, že už o něm slyšel – byl to prostě muž ve stínu, který radil u dvora. Všichni rádcí pocházeli z řad Aškarů, ačkoliv Kel nevěděl proč. Sestra Jenova říkala, že je to proto, že Aškarové jsou od přírody mazaní. Ale říkala i jiné, méně laskavé věci: že jsou nebezpeční, úskoční a vůbec jiní. Když ovšem Cas dostal horečnatou spálu, běžela sestra Jenova přímo do saultu a vzbudila aškarského lékaře – najednou jako by zapomněla, kolikrát prohlašovala, že se jim nedá věřit.

„Převezmu si toho kluka,“ prohlásil muž stručně. „Nechte nás, Aristide.“

Jolivet pozvedl obočí. „Hodně štěstí, Bensimone.“

Když se dal Jolivet loudavě na odchod, Aškar Bensimon na Kela kývl prstem. „Pojď se mnou.“

A zavedl Kela do paláce.

Kelův první dojem byl, že všechno v Mariventu je obrovské. Palácové chodby byly široké jako pokoje, schodiště velkolepější než obří lodě. Chodby se rozbíhaly do tisíce různých směrů jako větve korálů.

Kel si představoval, že všechno uvnitř bude stejně bílé jako venku, ale stěny byly vymalované úžasnými tóny modré a okrové, mořské zeleně i levandulové. Nábytek byl elegantní a každý kus připomínal klenot – jako by tu po místnostech byli rozptýleni krásní lesklí brouci. Dokonce i okenice, vyřezávané a pomalované obrazy kvetoucích zahrad, byly jemně opracované. Kela nikdy nenapadlo, že by vnitřek budovy, jakkoliv velkolepý, mohl být krásný jako západ slunce. Poněkud to uklidnilo jeho bušící srdce. Na tak půvabném místě se přece nemůže dít nic zlého.